

Ozdraviti molitvom – Tomislav Ivančić

Autor Administrator

Duhovno pomoć
čovjeku - Hagioterapija

U knjizi profesora teologije Tomislava Ivančića koju je izdala Tevizija, govori se o primjerima duhovnih patnji, kao uzrocima bolesti i o molitvi kao načinu liječenja – o hagioterapiji. Ako je već niste kupili (i to vam toplo preporučujem jer vjerujem da bi se i vama mogla dopasti kao i meni), ili ako je ne možete naći, ovdje ćemo vam, ovisno o pokazanom interesu, donositi neke tekstove za koje pretpostavljam da bi vam mogli biti zanimljivi i korisni. (Ur.)

...Čovjekovo je tijelo podvrgnuto zemlji, ovisi o zemaljskim uvjetima, o prirodnim procesima i o međuljudskim odnosima. Tijelom smo vezani uz ovaj svijet koji propada, i upravo naša tijela najdublje proživljavaju tu muku, starenje, obolijevanje, trovanje, umiranje. No, dužemo možemo naći ovaj svijet. Naša duša nadilazi cjelokupnost stvorenja, ona se ravna po drugim zakonitostima...

* * *

Zdravlje satkano od povjerenja

Osnovno tkivo od kojeg je

satkano zdravlje jest povjerenje. Stoga zaključujemo da je osnovno tkivo svake bolesti nepovjerenje. -Nepovjerenje je osjećaj nespokoja, nezdrave napetosti, stalnoga opreza, budnosti i ugroženosti. To je znak stalne opasnosti od svega i svakoga na našoj životnoj cesti. To je nešto što nas tjera da se stalno čuvamo, do se branimo, ukapamo i tako pokušamo zaštititi. Nepovjerenje angažira naše raspoložive energije, ono je znak alarma, ono je ratno stanje u čovjeku. Kao što se u svakoj državi angažiraju sve sile i energije, sav novac i sva privreda za samoobranu domovine, tako se i u čovjeku sve njegove energije, svjesno ili podsvjesno, angažiraju protiv onoga u kojega čovjek nema povjerenja. Stoga svako nepovjerenje troši čovjekove energije, ispija njegove snage, čini organizam sve slabijim. Taj znak vidi se u čovjekovu tijelu. Tamo gdje ljudi nemaju povjerenja, oni ubrzaju korak, ili odvrću pogled od onih u koje nemaju povjerenja, ili pak zaštitite i ne žele razgovarati s tim ljudima. Čovjek koji dugo nosi nepovjerenje, uzdiže ramena i tako ostaje zgrčen, u čitavom se organizmu vidi neka napetost, na licu je briga, riječi su mu brze i usputne, taj čovjek ima razloga za mrmljanje, on je nezadovoljan, nesretan, on nema vremena za radost, za gozbu, za prijatelje, on vjerojatno mora raditi, on mora učiti, on mora uspjeti, on se trudi kako bi svoju unutrašnju energiju nadoknadio nekom drugom zaštitom i vrednotama koje će ga pred ljudima učiniti takvim da ga neće ugrožavati.

Najrazličitije situacije

stvaraju u čovjeku nepovjerenje. Katkad je to glavobolja zbog koje čovjek postaje nervozan, boji se da ne može izvršiti one poslove koje treba obaviti, plaćajući se da to nije neka teža bolest. U čovjeku se, dakle, stvara područje alarma. Drugi put je to je bol zuba, ili bol uha, ili bol oka, treći put je neka ozljeda na nozi ili na ruci i već je čitav organizam u budnosti, sve je u čovjeku napeto, nervozno i nezadovoljno. Drugi put to može biti neka kritika koju ti je netko izrekao pa osjećajući da te drugi ne vole, da će se morati straćeno mnogo truditi kako bi dokazao da nisi takav zbog čega su te kritizirali, da nadoknadiš to što su te takve kritike bacile unatrag pred ljudskim očima, to što si daleko od slave, što te ljudi već bacaju u drugi red i zapećak i što sve manje vole, sve manje cijene, i mogu živjeti i bez tebe. Nepovjerenje je osjećaj kako nam propada tlo pod nogama. Treći put to može biti neka zapovijed ili opomena koju roditelji daju djeci ili braćni drugovi jedno drugom, ili pak prijatelj prijatelju, pa da već osjetimo da nismo mirni i da nismo svoji, da moramo raditi ono što nam je naredeno, da nas, ako to ne učinimo čeka neka i kazna. Uzbuna je, dakle, već tu, u organizmu. Može to biti noć koja nas ugrožava, može to biti vožnja automobilom, autobusom ili zrakoplovom, može biti kupanje u moru, može biti čitanje nekih crnih kronika u novinama, gledanje filmova, slušanje užasnih priča, razgovor o nekim bolestima, smrtonosnim slučajevima, nesrećama, nepovjerenju, rastavama brakova, bolnicama i smrti.

Stanje uzbune traži skloniti se.

Dakle, tada, možemo to tako izreći, u organizmu bježi, ona se skriva, ona kao da pobjegne iz nekih organa, nje kao da nema. Čovjek se tada osjeća slab, obuzme ga bljedilo ili crvenilo, neki dijelovi organizma kao da ne rade kontrolirano, čovjeku se katkad oduzme govor, ne može dobro čuti druge, sav je uplaćen, u stravi, užasu, u bijedi, fobiji ili u rezignaciji, beznađu, depresiji.

Nepovjerenje je duhovna bolest. Sumo onaj tko je jaèi od svih tih naših bolesti može nas spasiti. A to je samo Bog. Stoga treba neprestano raditi oko povjerenja u njega, Stvoritelj svijeta, u njegovu ljubav, praštanje, milosrde, u njegovu smrt za nas i uskr-snuæe, u Duha Svetoga koji nam je darovan, u Crkvu koja je tu meðu nama, u lju-de koje je Bog veæ uèinio svetima. U sve nam on vraæa povjerenje.

Oruþje protiv nepovjerenja jest samo sve jaæe i dublje povjerenje u Boga. A u njega se ulazi boravkom u Boþjoj prisutnosti. Pro-naði prostor u kojem te nitko neæe smetati barem dvadesetak minuta, ujutro i uveæer. A onda odluèno i disciplinirano upotrijebi tih 4 puta po 5 minuta tako da u prvom raz-doblju samo upijaš spasonosnu prisutnost Boga koji te ljubi, u drugom moliš da ti Bog oprosti vezanost uz ljude i situacije koje u tebi rezultiraju nepovjerenjem, i to iscrpno nabrajajuæ ih, u treæem dijelu oprštaj svi-ma koji su u tebi izazvali nepovjerenje i u èetvrtom se odrièi svakog uzroka svojeg ne-povjerenja, npr.: „Odrièem se osobe bez koje mislim da ne mogu živjeti, pa neka je više ne vidim, pa što onda. Moj je život ovisan samo o Bogu.“ Nakon svake izgovorene molitve prièekaj i osjetit æeš kako s tebe spadaju duhovni okovi nepovjerenja i kako postaješ zdray. Ustraj u svojem osloboðenju, poštovani èitatelju.

Od povjerenja se živi

U životu je najvažnije povjerenje. To je osjeæaj da se možeš kretati kuda hoæeš, da te nitko ne ugrožava.To je doživljaj da si voljen, da si cijenjen i vrednovan, da ti se ljudi raduju, da èeznu za tobom, do uživaju kad im pružiš ruke i kad ih dolaziš posjetiti. Povjerenje, to je osjeæaj da ti otrovi ne mogu ništa, nijedna te hrana ne može ugroziti, nikakva bol za tebe ne znaèi smrt ni neizljeèivu bolest. To je osjeæaj da te pèela neæe ubosti, da te neæe ujesti zmija, da te neæe napasti bijesna lisica, da protiv tebe ništa ne može vuk, da te zima ne može ugroziti, da nijedan èovjek ne može uništiti tvoj život. Povjerenje je, dakle, prekrasan osjeæaj sigurnosti, to je doživljaj neugroženosti, pobjede nad svime što razara život.

Povjerenje daje da èovjekov organizam poène funkcionirati u svim dimenzijama. Èim u èovjeka uðe ma i kapljica takva povjerenja, on osieæa kako se opušta, kako mu se spuštaju ramena, kako dublje pronièe u stvari, kako može spavati, dobiva tek, voli šetnje, uživa u razgovorima s ljudima. Èovjek odjednom zapaþa knjige u svojoj knjiþnici, sviðaju mu se stvari oko njega, zapa-þa cvijet, pjev ptica, ima volju za rad, i htio bi pomno

oživjeti svoj brak, imati mnogo djece, uživati u društvu. Povjerenje je osjećaj kao da si zaplivaš u more i plivaš sretno, kao da si poput ptice koja leti zrakom u sigurnosti da je nitko ne može pogoditi.

Od povjerenja čovjek živi. Kad imam povjerenja u zrak oko sebe, tada duboko udiskreću. Kad nemam povjerenja, bojim se udahnuti sve dok me ne uhvati vrtoglavica pa i nesvijest. Povjerenje čovjeku daje snage da može hodati i da se ne umara. Naprotiv, nepovjerenje daje da mu klonu noge, da ga ostavi snaga. Povjerenje je, dakle, snaga, zdravlje, moć. Čovjek koji ima povjerenja može započeti svaki posao i siguran će ga dovesti kraju. On može učiti u svaku kuću, doći u kontakt sa svakim čovjekom, on se ne boji učiti u čamac, on se ne boji letjeti zrakoplovom, on se ne boji držati govor, on se ne plać; i da bi mu poduzet moglo propasti, on ima prepuno inicijativa.

Čovjeka koji ima povjerenja ne može nikada ugroziti, nikada prestraćiti. Strah je suprotnost od povjerenja, simptom ugroženosti, simptom blizine neprijatelja, slabosti, nemoći, znak da nas netko ne voli, da od nekoga treba bježati. Strah i nepovjerenje zapravo su jedno te isto, oni se međusobno rađaju.

Da bi čovjek našao povjerenje, mora mu pronaći temelj. Temelj pak može biti samo onaj koji je iznad svake ugroženosti, koji je ljubav, koji je dobar, koji je svemoćan. A to je stvoritelj svijeta ili Bog. No, nije dovoljno samo razumom upoznati da postoji bog. Potrebno je srcem upoznati njegovu blizinu. Stoga čovjek postaje zdrav kada ima iskustvo Božjega djelovanja: kad ima iskustvo da je Bogu vjerovao i da mu je Bog pomogao, da je Boga molio i Bog je čuo i uslišio njegovu molitvu, da je od Boga tražio da mu dade njegova Duha i doživio snagu njegovih duhovnih darova, kada se na Boga oslanjao i Bog ga nije napustio, kada je u tihoj noći promatrao zvjezdano nebo i doživio kako mu se Bog približava. Iskustvo Boga donosi povjerenje u Boga. A do iskustva Boga dolazi se promatranjem Božje riječi i razgovorom s Bogom, a to znači s molitvom. Ako s nekim čovjekom sve viš; e razgovaram, tad se uvjeravam da je on dobar, da me voli i da u njega mogu imati povjerenja. Najviše nas ugrožavaju ljudi s kojima se bojimo doći u kontakt, koji su nam stranci, od kojih bježimo. Oni su nam stalni potencijalni izvor strahova, tjeskoba, muka i nepovjerenja. Počnemo li pak s njima razgovarati tad se rasprš; i svako nepovjerenje i u nas ulazi sloboda. Dovoljno je samo sjetiti se takvih primjera iz života. Tako i Bog može za nas biti užas ako od njega bježimo i ne razgovaramo s njime. Čim ga počnemo moliti, zazivati, zahvaljivati mu se, tražiti da s njime razgovaramo,

čim počnemo čitati njegovu riječ i razmiš; ljati o njoj, tada u nas ulaze povjerenje, mir, zdravlje. Takav nas razgovor s Bogom sve više približava k njemu i stvara u nama osjećaj povjerenja, sve se u nama opušta, duša se vraća, ponovno preuzima funkcije vodstva i upravlja cijelim našim organizmom, te tako doživljavamo kako opet pos-tajemo cjeloviti, zdravi, mirni.

Iz povjerenja u Boga nastaje
povjerenja u ljude, prirodu, budućnost. Znamo li da nas Bog voli, ne mogu nas ugroziti
njego-va stvorenja. Znamo li da nam je Bog Otac, tada znamo da nam nitko ne
smije biti neprijatelj, odnosno nitko nas ne može pobijediti. Ako smo svjesni
da je Stvoritelj svijeta naš najbolji prijatelj, onda nam i nje-govo djelo,
priroda, postaje prijateljska, nje se ne bojimo, nego je, naprotiv, obrađu-jerno,
ljubimo, oživljavamo.

Povjerenje je najdublji čovjekov vapaj za životom.

Dužna treba
pomoć

Nema dvojbe da je život
na zemlji
pun poteškoća. Svatko od nas ovdje
boluje i završava smrću. Ovdje nas čekaju neimaćina, uvrede, nesporazumi,
ratovi,
progonstva, ranjenosti, ovdje nas čekaju
različiti insekti, ujedi životinja, otrovi, plinovi, alergije, trovanja, bolesti, sakaćenja, ozljede i slično.

Čovjekovo je tijelo
podvrgnuto
zemlji, ovisi o zemaljskim uvjetima, o prirodnim procesima i o
međuljudskim
odnosima. Tijelom smo vezani u ovaj svijet koji propada, i upravo naša
tijela
najdublje proživljava tu muku, starenje,
obolijevanje, trovanje, umiranje.

No, dužna možemo naša
ovaj
svijet. Naša dužna nadilazi cjelokupnost stvorenja-, ona se ravna po
drugim
zakonitostima. Dužna nije vezana za jelo

i piæe, zrak i lijepo vrijeme, ona ne može oboljeti na tjelesan naèin,
nju ništa
na zemlji ne može ujesti, ništa uništiti,
niti ubiti.

Ipak, duša je vezana uz
tijelo. Stoga
i ona reagira na sve što doživljava
tijelo. Duša se boji kad vidi da smo veæ zašli u u visoke godine, ona se
plaši
zmija, zvijeri ili opasnih insekata. Duša se prestraši i oèekujuæi koju
æe
dijag-nozu lijeènik postaviti našoj bolesti. Duša se plaši kada tijelo
treba da
zapliva u more ili zaroni, kad treba da zagazi u neku moè-varu gdje su
opasne
pijavice, prestraši se kada treba da putuje zrakoplovom ili bro-dom,
automobilom ili biciklom, tako da du-ša s tijelom proživljava nevolje,
mu-ke i
vezanosti uza svijet.

Zbog toga duša pati, ona
je èesto
nesposobna diæi se iznad svega. Umjesto da nosi tijelo i da ga
oz-dravljuje,
ona zajedno s tijelom zna trpjeti i biti
depresivna i bespomoæna. Kad tijelo na bilo koji naèin pati, bilo
da smo
æedni ili gladni, ili da nas ubija vruæina, hladnoæa ili neka bolest,
tada je
gotovo nemoguæe razmišljati, tada se èovjeku ne da moliti, duh mu oslabi
i
njegove su nade tako tanke da gotovo ne mogu pomoæi. Èim
èovjeka pohodi neka bolest, on poène
misliti na najgore, gubi nadu, teško
može povjerovati da može ozdraviti, poène sebe samosažalijevati, pada u
depresiju, bježi od pogleda ljudi i ne Źeli ustati iz postelje.

Ka-da doæe rat ili bilo
koja
nevolja, tada svi govore da je to nemoguæe ispraviti, da to nikada neæe
završiti, da æe nas to uništiti. Gledajuæi zemaljske procese, gledajuæi
tje-lesne
nevolje, ljudi i dušu povedu u bezna-ðe. Tako èovjekova duša propada,
ubija se,
biva nesposobna izvuæi tijelo i sebe u zdrav-lje.

Duša treba pomoæ da bi bila zdrava i da bi živjela vjeèno. Ona
treba hrabre ljude koji æe joj dati

prilike da se otisne od trenutne patnje
i povjeruje da je moguće biti zdrav.

Da bi duša dobila snage,
ona se
mora predati molitvi. Molitva je
izdizanje iznad tjelesnih i zemaljskih nevolja i podizanje k Bogu. U
molitvi
duša druguje s Bogom i tada od njega
prima neizmjerne, vječne, svete snage. Po molitvi duša postaje sposobna
vjerovati, nadati se i pobjeđivati.

Da bi se
čovjek odlučio za molitvu i komunikaciju s
Bogom, potrebno je napraviti odlučan rez, odlučan korak. Potrebno je
izdignuti
se iznad patnje, iznad trenutnih uspjeha i neuspjeha i doći do Boga.
Isus je
rekao da nitko tko se ne odreće svega ne može biti učenik.

Nemoguće je, dakle,
doživjeti
rezultate evanđelja ako se nismo potpuno otrgnuli od svojih rođaka,
roditelja,
braće i sestara, muža i žene, jela i pića, i svega onoga što mi gledamo
kao nužno
za život. Ne možeš zaploviti brodom ako
ga nisi odvezao od obale. Ne možeš skočiti u zrak ako si se vezao i
prilijepio
uza zemlju.

Odreći se svega znači
postati
slobodan od utjecaja bolesti i nevolje koja nas je snažila i tako postati
sposoban da pobijedi bolest, da ozdravi, da se izbavi iz nevolje,
rata,
progonstva, samosažaljenja, depresije i smrti.

Da bi se doista moglo
izbaviti od
svake nevolje, nesreće, bolesti, pa i prijetnje smrću, potrebno je
neprestano
privikavati svoju dušu na Božju prisutnost. Kao što čovjek koji želi biti sportaš mora
vježbati,
tako je nužno da čovjek koji hoće doista doživljavati zdravlje, mir,

slobodu,
sigurnost i radost u životu neprestano trenira.

To znaèi da mo-litvom
gleda Boga
koji je svemoguæi, svez-najuæi, koji je milosrdan i dobar, koji lijeði
slomljena
srca, ali i bolesna tijela. Stoga se duhovno lijeèenje neæe dogaðati ako
čovjek,
a svaki je čovjek bolesnik, svakog jutra nema bar deset do petnaest
minuta
vremena da se potpuno veže uz Boga. Jed-na je profesorica rekla da, kada
bar pet
mi-nuta razgovara s Bogom, èitav je njezin dan zdrav, sretan, uspješan.
Treba
se osloboditi vezanosti uz bolesti, te se privezati uz Boga koji je
zdravlje,
koji je sigurnost i koji je vječan.

*

*

*

Bol ubija nadu

Bolesti nas uvuku u svoj poseban svijet u kojemu se poènemo plašiti. Kada boli glava, èovjeku se èini kao da to nikada neæe prestati, kad zaboli zub, tada bi èovjek sve dao samo da ga to ne boli. Kad zaboli uho, èovjek pomisli da je njemu najgore. Neka èovjeka boli prst, noga ili bilo što, odmah mu se èini da nije ni za što sposoban. Kad ljude u godinama uhvati reuma, artritis, kad poènu kašljucati, kad ih bole sinusi, tada pomisle da to zapravo poènje životno raz-doblje iz kojeg se više nikada neæe izvuæi. Èini im se da sada bolest poæinje njima vladati. A onda ih poèinju hvatati strahovi da æe to biti sve gore.

Bol pritom ima osobitu ulogu. Ona je poput nekog nevidljivog omotaèa, koji u na-ma izaziva jauk, mrmljanje, a onda samo-sažaljenje i depresiju. Bol nas baca na tlo, ona nam svijet oko nas ocrtava mraènim bo-jama, tužnim i nesnosnim. Bol u nama stva-ra neku vrstu doživljaja da je životu kraj, da je sve besmisleno, da smo kažnjeni, da više nismo ni za što. A u boli zna biti i odre-đeni vapaj da nas drugi razumiju, da bu-du nježni prema nama, da se za nas poènu brinuti, da nam pomognu. To je SOS koji naša bol odašilje svima oko nas. Ima ljudi koji zato vole imati uoèljive zavoje oko ru-ke, noge, glove, preko oko, kako bi to drugi vidjeli. Bol može ljude baciti u beznađe. Može im dati dojam da ne mogu ništa. Èovjek se, kad ga boli, osjeæa potreban drugih, on je siromah, on je jadan, on tre-ba nekoga tko æe mu pružiti ruku i iscijeliti ga. On bi najradije legao u postelju i ta-mo urlao ili plakao.

Iskustvo pokazuje da je svaka bolest i privremena. Treba znati izdržati. Ili, bolje, treba znati zdravo bolovati. Bolest nas može vezati poput droge, alkohola ili kocke. Ona zato zahtijeva da gledamo preko nje i izvan nje. Zato je važno kroz tu maglu boli i kroz zidove bolesti otvoriti bar prozorèiæ, rupicu u drugi svijet. Najprije je potrebno sjetiti se da je Bog svemoguæ, da on zna za tvoju bolest i, prema tome, da æe te izlijeèiti.

Papa Ivan XXIII. znao je govoriti: "Bog zna da sam sada ovdje i ka-ko mi je, i to mi je dovoljno." Veæ taj pog-led u Božji naruèaj stvara u èovjeku slobo-du, kao da pucaju konci boli i muke. U nje-mu se rađaju nada i doživljaj da æe iz te muke zapravo odletjeti u zaštitu Božje lju-bavi. Dapaèe, èovjek tada može osjetiti da pripada potpuno Bogu, da više i nije vaŹ-na bolest, nego zapravo Bog.

U bolesti se èovjek mora svakako zapitati što æe raditi kada ozdravi. Hoæeš li biti bolji, drukèiji, živjeti kvalitetnije? Ako budeš bio isti kao do sada, zašto bi onda trebao ozdraviti? Pa da i ozdraviš, brzo æeš opet uletjeti u bolest ako ne promijeniš stav i naèin života.

Drugi pogled kroz bolest i bol jest pogled u nadu. Pa da je bolest i smrtonosna, ne znaèi da èovjek mora od nje umrijeti, da ona u tebi mora ostati do kraja. Ako se predaš bolesti, ono æe te satrti. Ako pronaðeš nadu koja je jaæa od bolesti, ona æe te dizati i satrti bolest. Kad èovjek otvori rupicu nade, tada u tijelu osjeti neke druge sile koje poènu djelovati. Tek tada osjetimo da u nama postoje sile jaæe od bolesti. Iz našeg se biæa poèinju dizati nove snage, koje najprije æele zaposjednuti naš duh, a onda i na-šu psihi, kako bi odatle mogle ovladati bo-lešæu.

Najprije je stoga potrebno biti zdrav u duši, u svojim mislima i rijeèima, da bi-ino mogli postati zdravi i u tijelu. Potrebno je najprije se uvjeriti da i iz najneizljeèivije bolesti postoji izlaz, da i iz bezizlazne smrti ipak postoji izlaz, te poèeti tako misliti, os-jeæati i govoriti kako bismo se u to uvjerali. Tako razum, emocije, rijeèi, misli, vlastite odluke i perspektive postaju posude u koje moæe doæi duhovna, Boæija i svemoæna sila da izlijeèi tjelesne bolesti.

Vaæno je da ta nada bude jaæa od doæivljaja bolesti, boli i beznaða. Vaæno je ta-ko se moliti Bogu, razmišljeti nad rijeèima Svetog pisma, snaæno promatrati iskustva iz svoje prošlosti i doæivljaje drugih ljudi i Boæjih iscjeljenja, da nas to zaokupi snaænije nego što nas zaokuplja nemoæ bolesti i samo-saæaljenje. Što više raste ta duhovna sila, to æe prije doæi i zdravlje. Što se više prib-lilæiš svemoguæem Bogu koji to voli, prati i štiti, to æeš prije doæi do one snage koja moæe uništiti svaku nemoæ i svaku bolest.

Da bi se èovjek mogao nadati, treba naj-prije vjerovati. Da bi mogao vjerovati, tre-ba poèeti ljubiti. Da bi mogao ljubiti, tre-ba poèeti moliti. Kad se èovjek poène mo-liti Bogu, tada polako osjeæa njegovu lju-bav i sam poèinje njega ljubiti. Tada se u njemu raða povjerenje, a iz njega pak iz-rastu pouzdanje, ufanje, nada. To je put iz bolesti u zdravlje.

Link za raniji tekst o Hagioterapiji:

http://www.mojsvijet.hr/index.php?option=com_content&task=view&id=194&Itemid=41

